

LA CELEBRACIÓ DE L'1 DE MAIG NO UNIRÀ UGT I EL GOVERN

La UGT viu emparedada entre el govern i CCOO

Encara que dies enrere hi ha hagut alguns gestos per part del president del govern central, Felipe González, d'acostament a la UGT, la celebració de l'1 de Maig no significarà la reconciliació de la família socialista.

Josep M. Santmartí

Les circumstàncies que envoltin la celebració del pròxim 1 de maig poden resultar decisives per al futur de les relacions entre el govern central i la UGT. En aquests moments no se sap encara la circumstància essencial, és a dir, si el president Felipe González assistirà o no als actes ugetistes de Madrid. Fonts governamentals s'han limitat a comentar que «normalment» Felipe González no ha anat a aquestes celebracions, cosa que no comporta que no hi vagi enguany. Efectivament, només va assistir-hi com a president a la Festa del Treball ugetista del 1983 i el 1984. Com a precaució també s'ha dit que té

un viatge previst per a aquests dies als Estats Units. Si més no, la presència del primer ministre i el to de la seva intervenció, si es produeix, seran un punt de referència definitiu de cara a l'equilibri intern dins del bloc socialista.

Els dubtes existents en aquests moments no serien tan grans si no fos perquè Felipe González es presentà a l'acte de constitució del Patronat de la Fundació del Primer Centenari de la UGT, el dia 18 d'abril. No hi hagué cap indicador que permeti pensar en una suavització de les posicions respectives, al contrari, hi hagué algun atac indirecte al govern per part del dirigent ugetista Paulino Barrabés. Però en aquesta situació els signes són importants i imprescindibles si es volen fer les paus. Per això, algun comentarista ja ha dit que amb aquesta presència a l'Ateneu de Madrid, Felipe González ja ha com-

La celebració d'aquest 1 de maig tampoc no serà unitària.

plet i que no li caldrà anar a la festa de l'1 de maig. Dos gestos d'aproximació en quinze dies escassos serien massa, serien pràcticament baixar-se els pantalons.

Responsabilitats diferents

Aquell dia, Felipe González i Nicolás Redondo actuaren en un clima de distensió, de bona educació i protocolari, que les crítiques de Paulino Barrabés no aconseguiren trencar. El president explicà amablement que les divergències vénen del fet que el partit i el sindicat tenen compromisos diferents, ja que el primer ha d'atendre tota la societat i que el govern ha de tenir present els interessos de tota la gent, mentre que el sindicat només ha de defensar els interessos dels treballadors.

Nicolás Redondo, per la seva ban-

da, assegurarà que la UGT no té una inclinació permanent per la confrontació, si bé reconegué que a vegades és difícil conciliar les responsabilitats del govern i les del sindicat. El que cal, afegí, és anar superant aquestes diferències al si de la família socialista. En el seu discurs oficial Felipe González no s'estigué de dir que en els últims anys (els cinc o sis últims devia voler dir) dels cent anys de la UGT la classe treballadora ha progressat més cap a la fi de les desigualtats que no en tot el període anterior. És la seva tesi permanent. En canvi, Paulino Barrabés, en nom de la comissió executiva de la UGT, afirmà que aquesta central sindical no cedirà gens ni mica en aquells principis bàsics que inspiraren l'acció sindical de la central socialista des dels seus orígens.

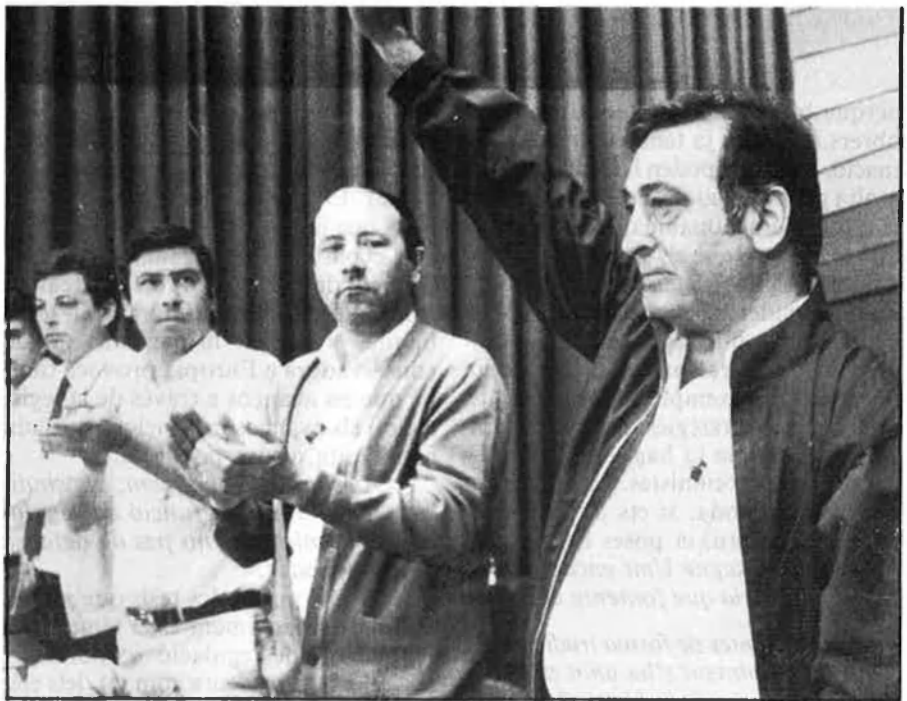
Reivindicació versus negociació

Aquest és el nus de la qüestió. El PSOE i el govern reclamen un sindicat que basi la seva acció en la negociació i no en la confrontació. Aquest és el punt de vista de l'anterior secretari general de la federació del Metall, Antonio Puerta, o de la secretària general de la federació de Químiques, Matilde Fernández, considerats pròxims a les posicions governamentals. Aquesta és la tesi també del PSOE, reflectida en diverses declaracions oficials. Així, Felipe González advertí el dia 18 que beneficis que s'han interpretat com una acceleració del progrés social, després han costat dècades de retrocés. I Nicolás Redondo replicava dient que l'acció sindical de la UGT des de fa cent anys és de reivindicació... sense oblidar la negociació. Una cosa és redefinir l'acció sindical per adaptar-la a la nova societat industrial i a les noves tecnologies, i una altra ben diferent esdevenir un sindicat pactista i al capdall groc.

Felipe González s'acomiadà de Nicolás Redondo dient que es veuran aviat. No es referia segurament a l'1 de maig sinó a la reunió que tenen pendent. De moment, el dia 18 Felipe González dinà amb l'executiva de la UGT, però sembla que no s'aclarí res. Per entendre bé aquests contactes, cal tenir en compte que Felipe González deixà cinc mesos sense contestar una carta de Nicolás Redondo demanant-li una entrevista, i que mentrestant rebé la nova executiva confederal de Comissions Obreres, presidida per Antonio Gutiérrez. Una veritable provocació que ningú no entengué ben bé.

Més sou, més inflació

Ara bé, la situació continua embolicada igual després de l'acte de l'Ateneu de Madrid. El 20 d'abril es féu públic l'IPC del mes de març, un 0,7 per cent d'augment. Un veritable desastre per a la política antiinflacionista del govern central, que és l'eix de la seva política econòmica. El ministre Carlos Solchaga repetí que la culpa la tenen en gran part les immoderades demandes salarials dels sindicats. No era un exabrupte provocat pels nervis. Uns dies abans, el secretari d'estat, Guillermo de la Dehesa, havia dit que no es crea més ocupació perquè els sindicats pressionen massa sobre els salaris. No cal dir que l'enuig sindical fou enorme. Apolinar Rodríguez (UGT) lamentà amb duresa que el Ministeri d'Economia carregui «sempre, sempre, sem-

La UGT, entre l'espasa i la paret.

pre» la culpa als sindicats, i Antonio Gutiérrez (CCOO) acusà de «cinisme» el ministeri; segons ell, els augments salarials corresponents al 1988 encara no s'han aplicat majoritàriament i, per tant, no poden haver provocat la inflació del mes de març.

La UGT es troba, doncs, amb un 1 de maig *emparedat*: ni pot acostar-se massa al govern a causa de la seva po-

lítica econòmica, ni pot celebrar un acte unitari amb Comissions Obreres. Solament pot haver-hi gestos: Felipe González a la presidència de la concentració ugetista o dinant amb l'executiva federal, o que els *cocos* vagin a la seva manifestació i després a la festa ugetista i a l'inrevés, i sobretot moltes declaracions. Més endavant ja en parlarem. □

JORDI ESTIVILL, DIRECTOR DEL GABINET D'ESTUDIS SOCIALS

Els sindicats, en perill de defunció

Professor de Política Social de l'Escola Universitària, redactor de la revista «Sociología del trabajo» i sociòleg, Jordi Estivill s'ha dedicat a estudiar en profunditat el moviment sindical, les organitzacions que ara semblen estar de baixa.

Eduard Company

—**Q**uin interès sociològic pot tenir el moviment sindical al 1988?

—Bé, davant d'aquesta pregunta, a mi se m'acudiria de dir que, primer, pensar en la història és pensar en el futur, i per tant, si en la història de la civilització occidental els sindicats hi han tingut una funció rellevant, no podem ara ignorar-los, no podem aixecar ja l'acte de defunció. Estudiar el moviment sindical és reflexionar sobre un passat encara molt present, i preparar una mica el que serà el futur. Des d'un

punt de vista més ideològic, m'atreveria a dir que els sindicats es troben en una cruïlla de discursos, ¿entens? El discurs neoliberal que els adjudica gran part de les culpes de la crisi econòmica; i un altre discurs que tractaria d'explicar la nova legitimació dels sindicats. El meu parer és que s'hauria d'obrir un debat de reflexió crítica del moviment per a trobar vies de futur; seria, diguem-ne, solidàriament crític.

—*Tot i que els sindicats, actualment, no són de moda.*

—A veure, en aquest cas, diferenciaria la situació d'aquí i la de fora. Aquí, penso que no són moda. I no ho són